

CĂRȚILE • ARVEN

Lavinia Călina

Ultimul avanpost

ULTIMUL AVANPOST

CĂRȚILE • ARVEN

© 2014 Maria Lavinia Călina
© 2014 Cărțile Arven

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu personaje, locuri sau evenimente reale este fie întâmplătoare, fie presupune o intenție artistică din partea autorului. Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport tipărit sau digital, fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

Cărțile Arven: un trademark
Herg Benet Publishers
Str. Dr. Burghilea 22, sector 2, București
România
www.hergbenet.ro
editor@hergbenet.ro

Copertă: ©

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Tipărit în România

MARIA LAVINIA CĂLINA

ULTIMUL AVANPOST

CĂRȚILE • ARVEN

HERG BENET
P U B L I S H E R S

2014

PRIMA PARTE

*Will I wake with a life to remember
Now I'm frozen and cold
I am left alone
With an empty soul
As I put the future on hold.*

(Amaranthe – „Future on hold“)

PROLOG

Ai avut vreodată coșmarul acela groaznic în care te cufunzi în întuneric, în care te simți pierdut, rătăcit, coșmarul acela în care alergi și alergi, te zbați, încerci să fugi, să o iei la goană, dar nu faci nicio mișcare? Coșmarul în care simți cum se apropie pericolul, în care toate simțurile tale sunt în alertă și ești conștient că trebuie să faci ceva până nu e prea târziu, însă nu poți clinti un mușchi?

Coșmarul acela în care frica te macină, corpul îți paralizează și singurul lucru pe care îți vine să îl faci e să țiți după ajutor, asta dacă ai mai avea forța să deschizi gura?

Ei bine, eu îl am aproape în fiecare seară.

Sunt desculță. Merg cu pași mici spre capătul coridorului, prin lumina difuză, însoțită doar de sunetul respirației mele și de o durere inexplicabilă în piept, o apăsare ca a unei greutăți nevăzute. Mâna mea dreaptă continuă să strângă cu putere materialul cemi înfășoară corpul. E un halat verde, făcut din bumbac, probabil, sau ceva asemănător.

Nu sunt sigură de ce continui să merg, nu știu ce e dincolo de ușa din fața mea, nu îmi amintesc cum am

ajuns aici, tot ce știi e că primejdia mă pândește la fiecare pas. Vreau să fug, dar sunt vlăguită, încerc să mă prind de perete, dar nu reușesc să mă țin pe picioare.

Alunec și mă prăbușesc în genunchi, iar asta îmi amplifică și mai mult durerea din piept. Vânătaile din jurul gâtului zvâcnesc și ele la fiecare respirație. Le simt ca pe niște așchii ascuțite ce îmi străpung în mod repetat pielea.

O sirenă stridentă sună încontinuu, însoțită de o lumină roșie ce se stinge și se aprinde la intervale scurte. Toate astea, combinate cu amețeala, mă fac să îmi pierd cumpătul.

Ochii îmi lăcrimează. Îmi simt arcada dreaptă umflată, dar nu îmi pot aminti ce a provocat asta. Corpul meu urlă de durere. Durere și mânie.

Pentru o clipă, am senzația că aud ceva. Sau pe cineva. Nu deslușesc exact, dar pare că vrea să mă opresc. O voce, mai multe, strigă spre mine, dar nu, nu strigă numele meu. Nu e numele meu. Eu nu am nume.

Mă întorc cu fața spre locul din care am plecat și încerc să îmi dau seama ce se întâmplă. Lumina slabă și confuzia creată în capul meu nu mă ajută. Ca prin abur, zăresc două persoane cum aleargă spre mine, mă uit mai bine și îmi dau seama că de fapt sunt trei. Doi bărbați, înarmați până-n dinți, și o femeie îmbrăcată într-un halat alb.

Nu știu cine sunt, nu i-am mai văzut până acum. Sau nu îmi aduc aminte. Aș vrea să le explic că nu am făcut nimic rău. Vreau să-i întreb ce vor de la mine, să aflu cine sunt, dar ceva în interiorul meu îmi spune că nu vor sta la discuții. Cei doi mă prind de brațe și mă

lipesc de perete, în timp ce femeia aspiră un ser într-o seringă și le ordonă să mă țină nemișcată.

Sunt dezorientată, nu îmi dau seama ce fac, tot ce știu e că vreau să scap, trebuie să scap! Mă smucesc din strânsoarea lor și, într-un ultim efort de a mă apăra, o prind pe femeie de mână. Nici măcar nu realizez, probabil instinctul de autoapărare a pus stăpânire pe mine, căci îi întorc brațul cu atâta forță, încât îi aud osul pocnind și o văd imediat prăbușită la pământ, scăpând seringă și scoțând un țipăt groaznic.

Unul dintre bărbați mă lovește în spate și mă trânteste la podea. La contactul cu solul, corpul îmi e cuprins de un nou val de durere. Celălalt ia seringă de pe jos și, fără să apuc să mai scot un sunet, simt cum acul îmi străpunge deja pielea, ajungând în mușchi. Substanța își face rapid efectul.

Aș vrea să mă ridic și să ripostez, dar nu mai am forță. Mă simt cuprinsă de o relaxare bizară, nu mă pot opune, capul mi se învârte, ceața se așază peste ochii mei și nu mai pot să fac nimic. Măinile și picioarele nu mă mai asculta, aș vrea să vorbesc, să zic ceva, să mă zbat, să mă lupt, să cer ajutor.

Dar nu pot...

Rămân întinsă pe podeaua rece, prinsă undeva la granița dintre luciditate și nebunie. Mai multe persoane își fac apariția, dar nu îi disting. Palmele cuiva îmi mângâie părul, încercând să mă liniștească. O voce îmi spune că o să fie bine, dar instinctul meu îl contrazice.

Fiecare nerv, fiecare celulă, fiecare fibră a mușchilor, fiecare particică din mine știe că sfârșitul e aproape... sfârșitul visului, cel puțin.

CAPITOLUL 1

Iași, 08 Mai 2046

Respiră adânc. O să fie bine. Nu, n-o să fie bine, am să uit tot discursul. Degeaba îl repetam în gând, din nou și din nou, aveam emoții. Și o mahmu-reală groaznică.

Două fete se învâртеau de zor în jurul meu, ca niște albinuțe enervante. Camera de hotel mirosea a tot felul de creme, machiaje, parfumuri. Pe masă erau împrăștiate trusele de cosmetică ale stiliștilor. Una dintre *albinuțe* îmi tot încărcă părul de fixativ, iar cealaltă nu se putea decide între două nuanțe de ruj.

Le tot încerca pe mână și îmi tot explica ceva în legătură cu rochia și culoarea tenului meu. De parcă la culorile ei de tot rahatul îmi stătea mie gândul! *Albinuța nr.1* continua să mă intoxice cu produsele ei pentru păr, care îmi provocau greață. Mi-am dus mâna la gură, încercând să estompez senzația de vomă ce îmi cuprinse corpul.

— Gata! m-am răstit eu la ea. Ce dracu', vrei să mă omori?

— Mă scuzați, a spus băgând capul în pământ.

M-am ridicat de pe scaun și m-am postat în fața oglinzii, ca să pot vedea rezultatul final. Eram conștientă că îmi frecam mâinile de nervi, uram să vorbesc în fața unui public, îmi era greu să fiu naturală atunci când trebuia să recit un text scris de alții. M-am privit în oglindă, să mă asigur că nu mi-am întins machiajul fără să vreau. Dar nu, arătam sublim: părul arămiu, ochii verzi, rochia albastră, colierul de argint, machiajul perfect, toate completau iluzia. Ce mai, eram ca o păpușă, una nouă, proaspăt scoasă din cutie. *Las' că o să treacă și ziua de azi.*

— Sunteți foarte frumoasă, mă linguși una dintre *albinuțe*.

— Rochia asta vă vine perfect, adăugă cealaltă.

Mi-am dat ochii peste cap. Aveam buna dispoziție a unui condamnat la moarte și numai de lingușelile lor nu îmi ardea. În colțul oglinzii, senzorul pâlpâia anunțându-mă că am trei mesaje necitite. Două de la Sonia, primul compus din multe înjurături la adresa unei firme de pantofi, iar al doilea în care îmi spunea că e în drum spre hotelul unde eram eu cazată. Al treilea era de la unul dintre consilieri, lung și plictisitor, ca de fiecare dată, în care mi se prezenta programul complet pe ziua de azi.

Aș fi dat orice să fiu acasă. Și asta era doar prima oprire, după prânz urma să mergem în Regiunea 5, loc care îmi dispăcea groaznic. Zonă industrială, cartiere sărace, mult fum, multă mi-zerie, oameni veșnic nemulțumiți, cam la asta se

rezuma 5. În urma războiului rămăseseră puține orașe locuite, marea majoritate fiind azi pustii și considerate zone restricționate. Speram ca măcar acolo să fie mai răcoare, căci în Regiunea 1 era caniculă.

Pașii mei se îndreptau spre micul bufet amenajat într-un colț. Am furat un fursec cu ciocolată și mentă și l-am mâncat pe nerăsuflăte, mi-am pus și o cană de cafea, dar n-am ajuns să amestec bine zahărul în cană, fiindcă m-am trezit cu Sonia intrând nervoasă în cameră.

Sonia Vincescu, cel mai bun designer de modă din regat. Creează rochii, haine și bijuterii de la vârsta de 17 ani și toți sunt înnebuniți după hainele ei. Ne cunoscusem cu 3 ani în urmă, când tata o angajase să îmi facă o rochie pentru majoratul meu, iar de atunci e mereu alături de mine la evenimente importante. Iar azi, azi e un eveniment al naibii de important.

Mi-a aruncat o singură privire și, din deget, mi-a făcut semn să mă învârt. După mutra pe care o afișa era clar că nici ea nu era bine dispusă în dimineața aceea. Ținea în mână o cutie de pantofi și vorbea la telefon, asta dacă țipetele ei puteau fi numite „vorbit“. A trântit cutia pe masă, apoi și-a continuat discuția aprinsă, gesticulând nervoasă prin cameră. N-am înțeles eu mare lucru din ce țipa, dar cu siguranță era ceva legat de pantofii mei, cu o nuanță și jumătate mai deschiși decât ar fi vrut.

La început, când făcea crize de genul ăsta, credeam că e nebună și înfumurată, pe urmă am

Mulțumiri

Îi mulțumesc din suflet lui Marius Pițigă, pentru susținere și răbdarea de care a dat dovadă. Părinților mei care m-au încurajat, familiei mele (Călina și Voicescu). Prietenelor Ioana Tămășilă și Cristina Larionesi, pentru că au fost primele care au citit cartea și m-au încurajat să merg mai departe.

Mii de mulțumiri editurii, lui Leonard Ancuța pentru că m-a sprijinit și m-a suportat în tot acest timp.

Nu în ultimul rând le mulțumesc prietenilor care au fost alături de mine: Pițigă Sorin, Pepa Cosmin, Daniliuc Silviu, Lambu Sorin, Bijan Adrian, Țifui Ioana, Calina Emilia Ana, Dărăban Ionela, Petru Acsania, Alexandru Milulescu și Adriana Fediucel.

www.hergbenet.ro
www.libraria.hergbenet.ro

CĂRȚILE ARVEN
Marcă a Herg Benet Publishers

Bun de tipar: februarie 2014. Apărut: 2014.
Editura Herg Benet, Str. Dr. Burghilea 22,
sector 2, București, România.
Comenzi: vanzari@hergbenet.ro